

[Grethe Kindberg Jørgensen]

Til allersidst vil jeg godt lige stille forslagsstilleren bare et enkelt spørgsmål. Hvordan harmonerer det her med EFs regler? Er der tale om tekniske handelshindringer for erhvervslivet, og kunne man risikere, at en dansk erhvervsvirksomhed eller en organisation ville prøve en sag for EF-Domstolen?

Jeg vil gerne sige, at CD ikke ønsker et forbudssamfund, og vi ønsker ikke svensk barnepigementalitet indført.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg har lejlighed til at kommentere indlæggen på et senere tidspunkt i debatten, men jeg undrer mig meget over fru Grethe Kindberg Jørgensens bemærkning om, at man skulle skifte holdning hver tredje måned og lave lovgivning – om afgifter, eller hvad det nu måtte være – hver tredje måned. Det passer altså ikke ind i folketingets forretningsorden; jeg ved ikke rigtig, hvor fru Grethe Kindberg Jørgensen har det specielle synspunkt fra.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Forhandling

Tove Niemann (FP):

Jeg vil gerne starte med de bemærkninger, der er skrevet til beslutningsforslaget, pkt. 4. Der står, at det er tankevækkende, at forbrugere på »egen kost« har mulighed for ved hjælp af de tvungne deklARATIONER på detailpakningerne at tilrettelægge en fornuftig kostsammensætning, og det synes jeg også er tankevækkende, når vi nu skal behandle et beslutningsforslag om gennemførelse af en ernæringspolitik.

Forslagsstillerne skriver selv det, som vi i fremskridtspartiet mener, nemlig at der findes reelle muligheder for at få en ernærings-

rigtig kost med de kvalitetskrav, der allerede er opstillet vedrørende levnedsmidler.

For et års tid siden indførte de danske slagterier og charcuterivarefabrikanter en bandolémærkning, der borgede for, at det var en kvalitetsvare. Disse varer har allerede erobret en tredjedel af markedet, og det menes, at der kan opnås endnu større markedsandele ad frivillighedens vej. Det, jeg har nævnt her, gælder ganske vist kun slagterivarer, men jeg er sikker på, at der kan opnås samme højnelse af standarden for andre levnedsmidler ad frivillighedens vej.

I bemærkningerne står der også, at for de forarbejdede levnedsmidlers vedkommende er kvaliteten blevet forringet. Det mener jeg ikke. Jeg mener kun, det er en hetz mod industrien. Industrialiseringen har selvfølgelig medført ændringer i kostvanerne, og forbruget af disse madvarer har været baseret på at overtage det store og timelange arbejde, der tidligere udførtes af husmoderen i køkkenet, og det er vel ikke meningen, at socialdemokraterne vil have kvinderne tilbage til kødgrysterne.

Hvis der skal laves en lovgivning om ernæringspolitik, som indeholder de fem punkter, der nævnes i beslutningsforslaget, vil det kun medføre en kæmpeomkostning, som enten skal lægges på madvarernes pris eller betales over skatterne. Det vil medføre, at der er flere end i dag, der ikke har råd til at købe ernæringsrigtig kost.

I øvrigt savner jeg bare et cirkabeløb på, hvad det vil koste at gennemføre de lovforslag, der er nødvendige for at gennemføre denne ernæringspolitik.

Michaelsen (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Dræbye, er forhindret i at være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne fremsætte følgende kommentar:

Jeg skal indlede med at sige ja til, at vi skal have en ernæringspolitik, men ernæringspolitikken må finde sin rette plads imellem en række andre spørgsmål af væsentlig betydning for sundheden. Det gælder den stressede dagligdag, mangelen på motion, nedslidningen i produktionen og især nydelsesmidlerne. Det er vigtigere end noget andet at oplyse om de direkte farlige stoffer, alkohol og tobak, som truer de voksnes sundhed,